

רע"פ 8275/14 - ראיד אבו לבן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8275/14

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

ראיד אבו לבן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 2.11.2014, בעפ"ת 53586-07-14, שניתן על-ידי כב' השופטת הבכירה נ' אהד

בשם המבקש:

עו"ד עלא קישאוי

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 53586-07-14, מיום 2.11.2014, בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתתע"א 9448-10-13, מיום 25.3.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, בו נטען כי ביום 9.10.2013 בשעה 01:25 נהג המבקש ברכב, כשהוא שיכור. בהכרעת דין, מיום 25.3.2014, קבע בית המשפט לתעבורה כי לאחר שנעצר רכבו של המבקש, נמצאו מספר אינדיקציות לכך שהמבקש נהג בהיותו שיכור, לרבות בדיקת נשיפון ובדיקת מאפיינים. השוטרת ליטל השגיחה על המבקש באופן רציף, לאחר השגחה רצופה על המבקש, הוא הועבר בשעה 01:48 לידי השוטרת מיכל, ובשעה 01:50 נערכה לו בדיקה באמצעות ינשוף. עוד צוין בהכרעת הדין, כי בשעה שהמבקש עוכב, הוא הודה ששתה שני בקבוקי בירה, וגם בחירתו של המבקש שלא להעיד בבית המשפט, מחזקת את גרסת התביעה. לפיכך, קבע בית המשפט לתעבורה, כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לספק סביר, והמבקש הורשע בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], ותקנה 169 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1969.

3. ביום 2.6.2014, נגזר דינו של המבקש. בית המשפט לתעבורה הדגיש את חומרת העבירה של נהיגה בשכרות; את ריכוז האלכוהול הגבוה שהתגלה אצל המבקש; ואת עברו התעבורתי של המבקש. בשים לב לשיקולים אלה, הושתו על המבקש העונשים הבאים: קנס בסך 1,800 ש"ח, או 40 ימי מאסר תמורתו; פסילת רישיון נהיגה, לתקופה של 26 חודשים, בניכוי שלושים ימי פסילה מינהלית; 4 חודשים פסילה על תנאי; והתחייבות בסך 10,000 ש"ח.

4. ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 2.11.2014, מבלי שנתבקשה תשובת המשיבה לערעור. לאחר בחינת חומר הראיות, קבע בית המשפט המחוזי כי לא נפלה שגגה בהכרעת הדין או בגזר הדין, ואין ספק "שמדובר במי שנהג שיכור כלוט".

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי נטען, כי בעניינו של המבקש נפלו "כשלים ראיתיים", אשר שומטים את הקרקע תחת הרשעתו. בין היתר, טוען המבקש לקיומן של שגיאות ברישום השעות המדויקות של רצף האירועים עובר לבדיקת הינשוף שנערכה לו. לטענתו, על פי הדו"חות שערכו השוטרים, הרכב נעצר והמבקש עוכב באותו זמן 1:25, ועל כן אין להניח שהתעורר חשד סביר לעיכובו של המבקש. כמו כן נטען, כי ממועד העברת המבקש לבדיקת ינשוף ועד לביצוע הבדיקה עצמה, חלפו 2 דקות, שבהן "בהעדר ראיה אחרת, לא נשמר קשר עין עם המבקש". עוד נטען, כי לא ברור מי מבין השוטרים שהיו במקום עצר את רכבו של המבקש. לטענת המבקש, הבקשה לרשות ערעור מעוררת "עניין ציבורי" בדבר דיוק הרישומים שנערכים על-ידי שוטרים במקרה של חשד לנהיגה בשכרות.

דיון והכרעה

6. הלכה היא מקדמת דנא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה, ורק במקרים אשר מתעוררת בהם סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין (רע"פ 7852/14 אבו סארחן נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014); רע"פ 7005/14 דגן נ' מדינת ישראל (30.11.2014)). עניינו של המבקש איננו נכנס בגדר מקרים אלה, ועל כן דין הבקשה להידחות.

7. גם לגופו של עניין, אין כל ממש בטענותיו של המבקש, ובדין דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. טענותיו של המבקש מכוונות להתערבות בקביעות העובדתיות של בית המשפט לתעבורה, שנקבעו על סמך עדותם של שלושה

שוטרים שנכחו במקום. כידוע, "התערבות מעין זו תעשה במקרים חריגים ונדירים בלבד, ועל אחת כמה וכמה יפים הדברים במסגרת בקשה לרשות ערעור" (רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014); רע"פ 5205/14 סלמה נ' מדינת ישראל (3.8.2014); רע"פ 913/14 מוצאפי נ' מדינת ישראל (6.4.2014)), והמקרה דנן איננו יוצא מן הכלל. מכל מקום, טענותיו של המבקש הן טענות סרק, והתשתית הראייתית שהובילה להרשעתו היא רחבה ואיתנה.

8. נוכח האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ה (7.12.2014).

ש ו פ ט